

עֲשֵׂנוּ (ולא) וְלוֹ אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצִאֵן מֵרַעִיתוֹ: - בָּאוּ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה חֲצוֹתָיו בְּתַהֲלָה
 חוֹדוּ לוֹ בְּרַבּוֹ שְׁמוֹ: ה' בִּי טוֹב יְהוָה לְעוֹלָם חֲסִדוֹ וְעַד דוֹר וָדוֹר אֱמוּנָתוֹ:

— זוהר תהלים —

הקדש, והכל אחד. באו לפניו ברננה - זו השלמות שלה. של שמחה בלב, ורננה בפפה. וזוהי שלמות יתרה. והשלמות של השמחה הזו הרי ידועה ונודעת, וזהו התקון של האדם לפני רבונו, ואז - דעו כי ה' הוא האלהים. והכל בא בדבר אחד, שצריך אחר כך ליחד את השם הקדוש כראוי ולקשר זה בזה להיות הכל אחד, וזוהי עבודת הקדוש ברוך הוא. אמרו לו רבי אחא ורבי אבא, ודאי כך הוא. אשרי חלקם של הצדיקים שמשתדלים בתורה ויודעים דרכי הקדוש ברוך הוא. קמו והלכו אחרי רבי אבא שלשה מילין.

עבדו את " בשמחה - בזמן שישראל שרויים בארץ הקדושה

עבדו את יהוה בשמחה וגו' (ק, ב): [זוהר
 ח"ג פ' במדבר (דק"ח)] רבי אבא ראה
 איש שהיה שמח בבית טרוניא שבבבל.
 הכה בו ואמר, שמחו את ירושלם כתוב
 (אמר רבי אבא), בזמן שירושלים בשמחה
 צריך אדם לשמח. רבי אלעזר לטעמו,
 שאמר שמחו את ירושלם, הינו שכתוב
 (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה. כתוב אחד
 אומר, עבדו את ה' בשמחה. וכתוב אחד
 אומר, (שם ב) עבדו את ה' ביראה וגילו
 ברעדה. מה בין זה לזה? אלא, כן בזמן
 שישראל שרויים בארץ הקדושה - כן
 בזמן שישראל שרויים בארץ אחרת. (ד"א)
 עבדו את ה' ביראה - זו כנסת ישראל בזמן

בשיר. אז כתוב, דעו כי ה' הוא אלהים.
 זהו קרבן לקרב רחמים לדין, והכל
 מתבשר. עכשו שלא נמצא קרבן, מי
 שחוטא לפני רבונו ושב אליו, ודאי
 במרירות הנפש, בעצב, בבכיה, ברוח
 שבורה, איך מקים שמחה ורננה? הרי אין
 הם נמצאים אצלו? אלא כך פרשה,
 שתשבחות רבונו ושמחת התורה ורננות
 התורה, זוהי שמחה ורננה. והרי שנינו,
 ולא מתוך עצבות וכו', שלא יעמד אדם
 לפני רבונו בעצבות, והרי לא יכול, אז מה
 תקנתו?

א"א סוד הדבר, הרי שנינו, לעולם יכנס
 אדם שעור שני פתחים וכו',
 ויתפלל תפלתו. זהו שכתוב (משלי ח) לשמור
 מזוות פתחי. החשבת שני פתחים? אלא
 אמר, שעור שני פתחים. כן רמז למה
 שאמר דוד (תהלים כד), שאו שערים
 ראשיכם. הם מעון ומכון, שהם לפני
 ולפנים. ראשית הדרגות - חסד ופחד, והם
 הפתחים של העולם. על כן צריך אדם
 להתכונן בתפלתו כנגד קדש הקדשים,
 שהם השם הקדוש, ויתפלל תפלתו, ואלה
 הם שעור שני פתחים, שני כתרים. ויש
 ששונה כך: שמחה זו כנסת ישראל.
 ושמחה הרי פרשה, ככתוב (ישעיה נה) כי
 בשמחה תצאו וגו'. ועתידים ישראל
 לצאת מהגלות בשמחה הזו, ומי זו? כנסת
 ישראל. ולכן עבדו את ה' בשמחה, כמו
 שכתוב (ויקרא טו) בזאת יבא אהרן אל